

tio. pcedendo autē puenimus ad habenduz
 cōceptum rei perfectū z determinatū q̄ a phi
 losophis vocat diffinitio: a sanctis autē ver
 bum. In deo ergo ponit verbū nō ad simili
 tudinē verbi large dicit qd̄ est ip̄a vox signi
 ficatiua vel cōceptus rei imperfectus. qz in deo
 nihil ē sensibile vel imperfectū. Et ppter hoc
 vox est significatiua q̄ est sensibilis et ip̄a co
 gitatio q̄ licet sic intelligat tñ imperfectionē
 implicat nō habet ibi locū. sed ibi ponit ver
 bum in q̄rū importat cōceptū rei perfectum
 Quia deus vnico actu intelligēdi seipm et
 oia alia cōcipit pfecte. Et quo p̄z differen
 tia verbi nostri ad verbū diuinū. qz verbum
 nostrū in mente plurificat. Quorū enim sunt
 ibi cōceptus perfecti vel formati tot sunt ibi
 verba. In deo autē est verbū vnicū: qz nō est
 ibi nisi vnicus cōceptus pfectissimus. Iterū
 verbū in nobis est accidens et qd̄ transiens.
 qz non semp actu intelligimus. Sed in deo
 idē est q̄ substantia diuina. Est etiā verbum
 semp actu permanēs et eternū. Et vt inquit
 Aug⁹. nos frequēter cogitamus que nesci
 mus. et sic verbo nostro cōiuncta est fallacia
 frequēter q̄ nolumus. et tunc iuncta est di
 splicentia: que nō possum⁹. tūc iuncta est im
 potentia. verbū autē diuinū est verissimū pla
 centissimū omnipotentissimū. Et de ill⁹ eter
 nitate loquit Iohānes cū dicit in principio
 sui euangely. In principio erat verbū. Au
 gustin⁹ li. vi. de trini. in principio ait. sic di
 ctum ē q̄ si diceret an oia. Unū sciendū q̄ p̄nci
 piū in diuinis: aliqū est nomē essentia: et
 sic puenit toti trinitati. sic sumit in. c. i. extra
 de sum. tri. z si. ca. cū d̄. Unū vniuersoz p̄nci
 piū. Aliqū est nomē psonale: et qūq̄ signi
 ficat patre q̄ est principū sine p̄ncipio. sicut
 sumit ab Augusti. li. iij. de tri. vbi dicit. Ex
 pater est principū ton⁹ deitatis. qūq̄ signi
 ficat filiū qui est principū de p̄ncipio. sicut
 sumit ab ap̄lo ad H. b̄. i. Et tu in p̄ncipio
 id est in filio terrā fundasti. Quq̄ significat
 patre et filiū qui sunt vnū principū sp̄ritus
 sancti. Quq̄ significat eternitatē. z sic accipi
 tur a Iohanne. In principio. i. ab eterno.
 Hinc Anastasius in suo simbolo ait. Eter
 nus p̄f etern⁹ filius etern⁹ sp̄s sanctus. Et
 Hilari⁹ i. li. de tri. Inter gigneret gigni nul
 lum cadit mediū. Magister vero sen. di. ip̄.
 primi li. pbat verbū esse eternū. Primo et rō
 ne sumpta a fili et est talis. Splēdor est eius
 dem duratōis cū igne et tñ est generatus ab
 igne. ergo multo fortius cū filius sit splēdor
 patris q̄nis ab ip̄o generet erit ei coetern⁹.
 Secūdo inducit mgr̄ Augusti. q̄ ait. Filius

dei est. virtus et sapientia. ergo si nō est eter
 nus aliqū fuit deus sine virtute et sine sapiē
 tia qd̄ est impossibile. Seco. vero z Bonauē.
 sup̄ p̄fata dif. dicit qz pcedens est posterius
 duratōe eo a quo pcedit triplici rōne.

Primo rōne limitationis potētie.

Secūdo rōne modi pducendi.

Tercio rōne libertatis.

Primo rōne limitatōis potētie: qū produ
 cens nō habet a principio lue duratōis po
 tentiā pductiua pfectam. sicut homo a prin
 cipio pueritiē nō habet potētiā generandi
 pfectā. Et ideo eius fili⁹ necessario est poste
 rior eo duratōe. Secūdo rōne modi pda
 cendi. qū enī aliqū pducit p motū q̄ motus
 est in tpe oportet qz pductū sit poster⁹ pdu
 cente duratōe. qz pductū hz pmo esse in illo
 instanti in q̄ terminat ille motus. Tercio
 rōne libertatis. qū aliqū pducit libere et nō
 de necessitate nature. tunc pductū est posteri
 us pducēte qz tale agens p̄t expectare ad p
 ducendū suū effectū. Sicut creare a deo cū
 tūc potētia est pfectissima et sine transmuta
 tione z motu. tñ creatura nō est sibi coeterna
 qz ab eterno producere noluit. Et si obstaret
 q̄s qz sp̄s sanct⁹ pducit p modū volūtatis
 et tñ est etern⁹. Dicit Ricar. in. i. di. r. Ex cre
 ature emanat a deo p modū volūtatis nō tñ
 de necessitate: sz in diuersitate substantie Sp̄
 ritus autē sanctus emanat a suo p̄ncipio per
 modū volūtatis de necessitate immutabili
 tatis z i idempnitare substantie. Redeam⁹ iam
 ad verbi eternitatē cōcludentes qz nullo mō
 potest poni in diuinis qz filius sit posterior
 patre. Primo qz nulla est ibi potētia pducti
 ua imperfecta. potuit nanqz ab eterno pater
 generare filiū. Secundo qz verbū nō pcedit
 p motū et mutationē. Tercio qz filius pce
 dit a patre de necessitate nature qz de⁹ neces
 sario intelligit se: quare et fili⁹ patri ē coeter
 nus. Secūda opinio falsa circa verbuz
 eternale dicit cōuersionis. Quidā hereticus
 cui nomē Apollinaris: tenere presumpsit
 qz verbū sit in carnē cōuersum. p̄pterea qz in eu
 angelio dicit. verbū caro factū est. Sicut aq̄
 cōuersa est in vinū. de qua Ioh̄is. ca. ij. scri
 bitur. vt autē gustauit arch̄ in r̄clm⁹ aquā vi
 num factū. Sz hoc nō est simile: qz aqua po
 tuit in vinū cōuerti. verbū autē dei in carnē
 cōuerti impossibile est. qd̄ sanct⁹ tho. in. iij.
 summe p̄ra gētilis pbat triplici rōne.

Primo rōne immutabilitatis.

Secūdo rōne simplicitatis.

Terci orōne incōmunicabilitatis.

Primo rōe immutabilitatis. Est vt q̄s de⁹